

Autor: Francis Carr Begbie

Jihoafrická vládní strana ANC (Africký národní kongres) dosáhla v prvních volbách po smrti Nelsona Mandely očekávaného vítězství, a tak země tak nadále pokračuje v nastoupené trajektorii. Výraznější změny se v JAR, sužované jedním korupčním **skandálem** za druhým, která se stala lídrem světového žebříčku míry vražd a je na cestě k ekonomickému chaosu, očekávat nedají.

Pravda a usmíření?

Co se nezmění téměř jistě, je vytrvale rostoucí, a přesto – či právě proto – o nic méně hrůzný počet bělochů každodenně zavražděných černochoy. V JAR je denně spácháno kolem 50 vražd, z nichž je podle organizace **Genocidewatch** asi ve dvaceti případech bílá oběť zavražděna černým pachatelem, což je v obrovském nepoměru k demografickým poměrům (běloši dnes představují pouhých 9% jihoafrického obyvatelstva). Tato statistika a ostré výhrůžky ze strany některých černošských politiků, při nichž tuhne krev v žilách, vyvolávají v mnoha Búrech obavy z budoucího bělošského **krveprolití**.

Od předání moci černé většině v roce 1994 bylo zavražděno kolem 70 000 bělochů, dobrat se přesnějších čísel je však obtížné – policie totiž přestala ve **statistikách** rozdělovat oběti podle rasy.

Etnická nesnášenlivost hraje u těchto zločinů velmi často významnou roli a na místech činu jsou nezřídka v krvi vyvedeny nápisy jako „Zabij Búra“. Vraždy bývají také nesmírně brutální: nevýslovné **mučení** mačetami (**panga**), žehličkami či jiným kuchyňským příslušenstvím jsou na denním pořádku a oběti bývají nejčastěji v důchodovém věku. V den Mandelovy smrti byla 84 letá afrikánská žena ve svém domě oloupena a utopena ve vaně.

Vražda rodiny **Vianových** se vymykala obvyklému vzorci jen tím, že pachatelé byli souzeni a odsouzeni. Životy Tonyho Viany a jeho rodiny vyhasly uprostřed hrůzných scén, jež se téměř vymykají lidskému chápání. Tři černí lupiči odvedli třiapadesátiletého otce do pokoje, kde ho zastřelili a poté se střídali ve znásilňování jeho ženy Geraldiny, než ji konečně zavraždili.

Nakonec odvedli jejich dvanáctiletého syna Amara – kterého donutili celou hrůznou scénu sledovat – do koupelny, kde ho utopili ve vaně plné vroucí vody. Poté útočníci z domu na venkovském předměstí 80 km od Johannesburgu v poklidu odešli.

Na protest proti neschopnosti policie a lhostejnosti vlády tváří tvář této vražedné vlně vznikla bělošská skupina „Rudý říjen“.

Někoho by snad mohlo napadnout, že židovská komunita – s vlastní historií pronásledování a vyvinutou citlivostí na násilí jakkoliv evokující pogromy – by měla s takovou iniciativou sympatizovat. Takový člověk by se ale šeredně mýlil: Organizovaná židovská komunita je totiž v čele pokusů umenšit, zdiskreditovat a zadupat do země jakékoliv bělošské požadavky či nároky.

Jako vhodný příklad může posloužit **rozhovor** se zakladatelem **Rudého října** v jihoafrické TV, který moderátor – „antirasistický“ židovský soudce – začal ujištěním diváků o nadsazenosti tvrzení skupiny.

Liberální levice je dle všeho odhodlána zamlžit a rozmělnit všechny zprávy o pronásledování bělochů: podle nich je kriminalita v JAR vysoká všeobecně, proto není na místě zveličovat utrpení bělochů. Farmy jsou navíc díky své izolovanosti snadným terčem. A v konečném důsledku celá akce vlastně slouží jen popírání zodpovědnosti za apartheid.

Spolehlivé statistiky zločinnosti je však skutečně obtížné shromáždit, čemuž nepomáhá ani úmyslná i neúmyslná nekompetentnost policie, která navíc přestala třídit oběti do skupin na základě jejich etnické/rasové příslušnosti.

Jak afrikánská, tak anglofonní média v současnosti zpravují o násilí na farmách co možná nejběžněji a často vynechávají informace o jménech, rase nebo průběhu vyšetřování. (Výjimkou je aktuální soud s celebritou – atletem Oscarem Pistoriusem)

Nejvýznamějšími „popírači“ jsou jihoafrická pobočka nadnárodní nevládní organizace **Africa Check** a v akademické sféře působící **Centrum pro studium otevřené demokracie** – obě organizace jsou z velké části vedené a financované Židy.

Africa Check je jedním z chapadel Sorosovy Nadace pro otevřenou společnost, jenž se tak pilně činí při podněcování převratů a revolucí od Tuniska, přes Egypt až po východní Evropu. Stylizuje se do role nezávislého „hlídače“ médií a soudce i poroty posuzujících zpravodajskou hodnotu zpravodajských příběhů.

Vzhledem k uzavírání zahraničních redakcí tradičních zpravodajských organizací budou organizace typu Africa Check hrát do budoucna stále významnější roli. I když se označují „nezávislé a nestranné“, jejich zaměstnanci se rekrutují z řad „aktivistických“ novinářů, kteří často prošli *The Guardian* či BBC, a na které je v „ideologickém ohledu“ spolehnutí.

Ředitel Africa Check Peter Cunliffe-Jones je toho vynikajícím příkladem. Ještě jako redaktor *Guardianu* **označil** masakr stovek nigerijských křesťanů tamějšími muslimy za nenáboženské spory o půdu a kvalitu správy.

To bylo příliš i pro čtenářstvo *Guardianu*. Jeden z nich si postěžoval: „To, že většina

křesťanských obětí násilí – včetně žen a dětí – měla odseknuty končetiny ... připomíná barbarské tresty práva šaría.“

Peter Cunliffe-Jones ale našel místo, kde bude jeho schopnost nevidět to, na co si jeho zaměstnavatelé nepřejí přitáhnout přílišnou pozornost veřejnosti, vysoce ceněna. Jeho podřízení provedli výpočty a přišli s tím, že zločinů proti bělochům je méně než v devadesátých letech, a celková míra zločinnosti navíc klesá.

V řadách Africa Check zakotvil i další významný aktivista a bývalý bojovník proti apartheidu, židovský novinář Anton Haber, toho času profesor novinařiny. Vydavatelství, které s dalším židovským podnikatelem založili, si v novém režimu vede dobře – zejména pak pokud jde o získávání veřejných zakázek.

S kapsami plných peněz od plejády mezinárodních nevládních organizací – jako jsou například Nadace Billa a Melindy Gatesových nebo Google, zřizuje Africa Check nové pobočky v Tanzanii, Zambii a Svazijsku. Takto vypadá nová, „přátelská“ tvář kolonialismu.

Uplynulých dvacet let bylo se svou děsivou mírou znásilnění, vražd, korupce a rozpadu infrastruktury katastrofou pro bělošské i černošské obyvatelstvo. Jedna skupina se však s novými podmínkami vyrovnala obdivuhodně dobře a nyní si užívá nejvyšší životní úroveň v západním světě. Podnikatelský úspěch v dnešní JAR téměř zcela závisí na dobrých vztazích se špičkami ANC a nikdo toho neumí využít lépe než židovští podnikatelé – za předpokladu, že dovedou ve své minulosti nalézt byť jen sebenepatrnější důkaz zapojení do hnutí proti apartheidu.

Je na místě připomenout si, že ANC byl z velké části židovským výtvozem a jeho vedoucí pozice byly plné židovských komunistů, kteří vyhledávali a vychovávali nové talentované budoucí kádry – jako byl např. Nelson Mandela, který mohl za svou kariéru v advokacii děkovat židovskému patronátu. (viz také *“The role of Jews in South Africa since 1948”* od Sama Davidsona, *The Occidental Quarterly*, léto 2011). Židé kontrolují i hlavní opoziční subjekt, Demokratickou alianci, jejíž **současný i předchozí** předseda – stejně jako mnoho členů jejího stínového kabinetu – jsou Židé.

Obecně však Židé dávají před světlem ramp stále více přednost výkonu „měkké“ moci prostřednictvím pozic jakou je **guvernér** centrální banky.

Úspěch bratrů Colemanových je typickým projevem tohoto trendu. Colin Coleman vede jihoafrickou filiálku Goldman Sachs, a zatímco tento oddaný kapitalista pomáhal sjednávat pro JAR životně důležité dolarové půjčky, jeho socialistický bratr Neil se jako hlavní stratég podílel na založení a chodu Jihoafrické odborové organizace.

Po roce 1994 se v jihoafrické židovské komunitě prominentně projevují zejména dva trendy: Menšina – čítající asi 70 000 příslušníků se obrátila „dovnitř“, stala se silně ortodoxní – a dokonce je považována za jednu z nejzbožnějších na světě. Oproti dnům apartheidu a židovským aktivistům vyžívajících se v rebelii jde o významný posun. Na podnikatelském,

kulturním a politickém kolbišti si židovské elity stále pevněji upevňují své výsadní pozice. Navzdory mikroskopickému podílu na celkové populaci (0.2%) jsou Židé na dobré cestě vytlačit bělochy z pozice nejpřednější ne-černošské skupiny v Jižní Africe.

Mohli byste snad čekat trochu velkomyslnosti k poraženým. Ani omylem – staré rány jsou donekonečna znovu rozdrásávány.

Veďte si třeba Jihoafrický židovský výbor (**South African Jewish Board of Deputies**). Před rokem 1994 byl oporou režimu apartheidu, z něhož také mohutně profitoval. Dnes přepisuje historii a vytváří mučednický mýtus společného utrpení Židů a černochoů pod apartheidem, čímž ale odhaluje především neutuchající nenávist vůči bělochům.

Během srpnového **projevu** černošského ministra spravedlnosti za ANC před Jihoafrickým židovským výborem maska konečně spadla, když se řečník pokusil spojit bílé Jihoafričany s holokaustem.

I když tuto řeč přednesl černošský ministr, většina pozorovatelů se shodla na tom, že musela vzejít přímo ze samotného výboru. Jde o velmi znepokojivý vhled do procesů formujících velmi paranoidní, až vyšinutý, postoj skupiny nebo přinejmenším její nezanedbatelné části.

V pokusu zakrýt židovskou spoluprací s režimem zaznělo, že bílí Jihoafričané podporovali holocaust, „i tehdy, když židovská krev v koncentračních táborech Buchenwald, Dachau a Osvětim sotva zaschla“.

V průběhu celého projevu zasvěcenému utrpení černochoů, Židů a příslušníků sexuálních menšin nezaznělo jediné slovo o každodenních útocích na bílé farmáře. Místo toho si obecnost vyslechlo znepokojivou zprávu o svastice, nasprejované na náhrobní kámen na židovském hřbitově v Bloemfonteinu.

Najevo vyšlo také časem nijak nezmenšené rozhořčení nad imigračním zákonem z roku 1937, namířeném na omezení židovské imigrace do Jižní Afriky. Poselství vyznělo jasně: pokud si bílí Jihoafričané snad mysleli, že „pravda a usmíření“ nové éry se vztahují i na ně, šeredně se spletli.

Vše ovšem neběží v dokonalém souladu s židovskými zájmy – ve spektru černého aktivismu byl vždy přítomen vzdorný proud, vzpínající a vzpouzející se zjevné židovské manipulaci. Na začátku tohoto roku vyjádřila parlamentní skupina v „Deklaraci z Kapského Města“ solidaritu s palestinským lidem. Navíc přišli s návrhem nových ekonomických regulací, podporujících kampaň ‚BDS‘ (Bojkot, Deinvestice, Sankce), což by v podstatě ukončilo ekonomickou spoluprací s Izraelem.

Dle očekávání zareagovala židovská komunita jako vosí hnízdo na poklepání klackem. Ostře napadli „zjevné zneužití parlamentního procesu zvláštními zájmovými skupinami“ a dle očekávání dosáhli zmírnění znění i rozmělnění obsahu Deklarace z Kapského Města.

V podstatě šlo ale jen o neškodné – byť lehce zlomyslné – gesto, které se poněkud vymklo kontrole. Ve skutečnosti svazky mezi Izraelem a JAR zpřetrhány nebudou – koneckonců, prezident Zuma, nutně potřebuje Mossad k obsluze a údržbě **bezpečnostního systému**, nainstalovaného kolem jeho honosného prezidentského paláce.

Johannesburg se zanedlouho dočká požehnání: otevření vlastního **Muzea holokaustu** – tohoto konečného, mezinárodně srozumitelného symbolu židovského triumfalismu – v přepychové nové budově na třídě Jana Smutse. V JAR půjde o třetí podobné centrum a školy jej budou navštěvovat povinně. Ani na chvíli nepochybujte o honosnosti otevírací ceremonie.

Článek F. C. Begbieho **A blind eye to murder of Whites in South Africa** vyšel na stránkách The Occidental Observer.